

Beni arıyorlar. Fellik fellik arıyorlar. Burayı bilmeyenler arıyor. Benim bir şeyler yazdığımın şüphe-
lenen ama bilmeyenler. Burayı kimseye söylemiyorum, sadece güvendiğim insanlara. Onlar da beni
ele vermiyor. İsa Mesih'i bile ele vermişlerdi.

Yazık, kızcağız hepsini okuyacağını söyledi ve engel olmadım. Hepsini okuyacağım dedi ve kayboldu.
Yedibinsekizyüzonaltı gün önce. Gitti.

Aklımı satıp, biriktirdiğim üç beş kuruşu da ekleyip kendime bir çadır almak istiyorum. Artık, bu yaştan
sonra, böyle kendi aklının üstünde gezmekten sıkıldım. Çadırımı alıp bir obaya girmek ve biraz da
obanın türkülerini dinlemek. Akıl sağlığa zarar.

Yazı konusu düşünmüyorum çünkü bu sıra, yaptıklarımın yazmaktan daha önemli olduğunu sanıy-
orum ve yaptıklarımı da yazmak kadar seviyorum. Yazanlar ve yapanlar arasındaki ezeli çatışmayı,
savaş alanından değil, tepeden seyretmeye karar verdim.

Eskisi kadar insanlardan ikrah ve ifna edecek bahanem kalmadı. Senetlerimi ödedim ve onların da
bana borcu yok. Onun için de şikayet edecek konular önüme geldiğinde bile unutuyorum. İnsanlar-
dan şikayet etmeyince, başka ne hakkında yazabilirsin?

Her şeyin zamanı geçmiş gibi gelmesi hastalığı vardır herhalde. Elime aldığım çoktan eskimiş oluyor,
hepsi, herkes. Çok yorgun zamanlarda yaşıyoruz. Eşya bile yoruluyor elimizde.

İnsanların hallerine gülecek halim de yok. Acıyacak halim de yok. En fazla kendi halime acır ve gü-
lerim, diyecek kadar da halim yok. Çünkü aslında, kimsenin halini merak etmiyorum, kendi halimin
de merak edilecek bir tarafını bulamıyorum.

Geçen gün yakazada, uyku ile uyanıklık arasındaki o çizgide doksan yıl yaşayacaksın dedi bir ses bana.
Zihnimin puslu koridorlarında hiçbir inanç meydana getirmedi, *oh ne ala, ne güzel, ne kadar uzun za-*
manım varmış, biraz daha oyun oynasam diye düşünmedim. Buna inanmak hoşuma gitti ama inan-
madım. Daha doğrusu hoşuma gittiği için inandım, inandığım için inanmadım. 90 yıl ömür, kendime

baktım, tin tin bir dede olursun o zamana kadar, zayıflamayı bile becerirsin belki. Allah ona da uzun ömür verirse oğlum yetmişine yaklaşıyor olur, ne kadar nakıs bir insan olur, yarabbim, hiç çekilmez o yaşta bu bebe. Dört yaşında bile ukala, bir de düşün yetmiş yaşında ne hale gelir. Ben de doksana olurum, sesimiz kısık kısık kavgaya eder dururuz. Sonra bir sabah beni ölü bulurlar. O kadar uyumuş ki öldüğünü anlayacak kadar bile uyanamamış olarak ölürüm. Uyumuş.

Bu hayaller, bunun gibileri, insanların her gün hayatlarını dolduruyor. Boş hayatların boş hayalleri. Ben doksana sene yaşar mıyım bilmiyorum, yaşarsam da, şikayetçi olmam, yaşamazsam da olmam. Bunun için sanki uykuda bir deneme imtihanı geçirmişim gibi geldi. İkinci imtihanda sanırım *yakında öleceksin* diyecekler, yine uykumun arasında ve ben aynı kayıtsızlığı gösterecek miyim bakacaklar. Kimler bunlar? Kim gelip uykumun arası bana bunları fısıldıyorsa, işte onlar.

Hayatın kendi kendine, hiçbir yere bağlanmadan ve hiçbir mercii olmadan aktığına inanmak... Ne kadar büyük bir özgürlük ve boşluk. İnsanların hiçbirinin, en azından makul insanların, fonksiyonel insanların hiçbirinin bu kadar başıboş bir hayata inandıklarını sanmıyorum. Hepimiz bir şekilde özel olduğumuzu ve bununla bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bir özellik var. Drone değiliz. Kendimize dair, nefsimize dair inançlarımız var. O zaman nasıl oluyor da hayatın boş olduğuna inanmak için kendimizi zorluyoruz?

İnsanın en büyük derdi, herhalde manası olduğunu bildiği hayatını anlamazlıktan gelmeye çalışması. Sıkıntıların anası, anladığını bildiğini anlamazlıktan gelmek. Nam-ı diğer küfür. Bildiği halde bilmezden gelmek. Ah, insan, nefsinin inkar etmekte ne kadar kafirsin.